

ליל שבת קודש פרשת שופטים ה'תשס"א

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ד' המדבר מדעת השלם שהוא האחדות בין חסד לגבורה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על כמה נקודות שבתורה זו של רביז"ל), פשטאדם יודע שכל מארעותיו הם לטובתו, זאת הבחינה היא מעין עולם הבא, פמו שפתוב (תהלים נ"ו): "בה' אהלל דבר באלהים אהלל דבר", וזאת הבחינה היא מעין עולם הבא, פמו שאמר חכמינו, זכרונם לברכה (פסחים נ:): "ביום ההוא יהיה ה' אחד" וכו' והקשו: וכי האידנא לאו הוא אחד? ותרצו חכמינו, זכרונם לברכה: האידנא מברכין על הטובה הטוב והמטיב, ועל הרעה דין אמת, ולעתיד פלו הטוב והמטיב, שיהיה שם ה' ושם אלקים אחדות אחד: וכו' וכשידע כל זאת נקרא ידיעה שלמה, פי עקר הדעת הוא אחדות של חסד וגבורה (כמובא בכתבי האריז"ל) זה נקרא דעת, הינו שלא יחלק בין חסד לדין, ויברך על כלם "הטוב והמטיב" וזה נקרא: "ה' אחד ושמו אחד" פמאמר חכמינו, זכרונם לברכה, שלעתיד יהיה אחדות גמור, שיהיה פלו הטוב והמטיב, וכו', ועונותיו של אדם הם על עצמותיו, פמו שפתוב (יחזקאל ל"ב): "ותהי עונותם חקוקה על עצמותם" וכל עברה יש לה צרוף אותיות, וכשעבר איזה עברה, אזי נחקק צרוף רע על עצמותיו ועל-ידי-זה מכניס בחינת הדבור של הלאו הזה שעבר בתוך הטמאה הינו שמכניס בחינת מלכות, שהוא בחינת דבר אחד לדור, הוא מכניס אותה בתוך העפוף"ם, ונותן להם ממשלה למשל, אם עבר על דבור של הלאו לא יהיה לך (שמות כ') אזי מחריב הצרוף הטוב של הדבור, ובונה צרוף רע, ונחקק הצרוף הזה על עצמותיו, ונוקם בו פמו שפתוב (ירמיהו ה): "עונותיכם הטו אלה", וכתוב (תהלים ל"ד): "תמותת רשע רעה" ועל ידי ודוי דברים יוצא מעצמותיו האותיות החקוקים עליהם, ונעשה מהם הדבור של הודוי, פי הדבור יוצא מעצמותיו, פמו שפתוב (שם ל"ה): "כל עצמתי תאמרנה" ומחריב הבנין והצרוף הרע, ובונה מהם מלכות דקדושה וכו', וזה פרוש: אגכי ה' אלהיך-פרוש הן ה' הן אלהיך תבין, שכל זאת אגכי, הינו שתקים: "בה' אהלל דבר, באלהים אהלל דבר", הינו פלו הטוב והמטיב, פנ"ל אשר הוצאתיך מארץ מצרים-דאיתא במדרש (בראשית-רבה טז), פי כל

הגליות נקראים על שם גלות מצרים, מפני שהם מצרים לישראל וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מגלה לנו בתורה זו איך שעיקר הדעת הוא למצוא אותו יתברך בכל מה שעובר עליו, הן בחסד הן בגבורה, היינו הן כשאדם מרגיש את אלוקותו יתברך החופף עליו תמיד, והן כשעובר עליו ירידות ונפילות, ונדמה לו כאילו מרחיקים אותו מלמעלה חס ושלום, בכל מעמד ומצב ימצא את אלוקותו יתברך, ולא יפול בדעתו כלל, כי עליו לדעת, שגם בתוך הגבורה והדין מונח חסדו יתברך, ויש כוונה עליונה למה עובר עליו מה שעובר, כי לפעמים עובר על האדם איזה ירידה, דייקא כדי לעורר אותו לתשובה, ואם יחזק מעמד במה שעובר עליו, וימשיך להלל ולהודות לשמו יתברך על כל החסד חנם שעושה עמו בכל עת, שגם בתוך ירידותיו ונפילותיו, מחיה ומהווה ומקיים אותו, ונותן לו כל הצטרפותו, על ידי זה יהפוך הירידה לתכלית העליה, ומתוך המיצר והדוחק יזכה לחזור אליו יתברך, כי לפעמים דייקא על ידי שעובר על האדם מה שעובר מצד הס"מ וחילולתיו הטמאות, והוא נרדף מהם מאד, על ידי זה הוא מתעורר להתקרב אליו יתברך, כי רואה שכבר אין לו שום תקוה בעולם רק לחזור אליו יתברך, בבחינת מה שנאמר (שמות י"ד) ופרעה הקריב, ואמרו חכמינו הקדושים (שמות רבה פרשה כ"א) שהקריב את ישראל לאביהם שבשמים, כי כשראו פרעה רודף אחריהם, והים לפניהם, והמדבר סוגר אותם מן הצדדים, ידעו שאין להם שום עצה אחרת רק לצעוק אליו יתברך, וכן הוא אצל כל אדם, שדייקא מתוך הרע שממרמר את ימי חייו, בבחינת תמותת רשע רע המוזכר בדברי רביז"ל הנ"ל, זה בעצמו מחזיר אותו בתשובה אליו יתברך, כי רואה שכבר אין לו שום חיות מכל גשמות עולם הזה ותאוותיו הרעות, והוא מוכרח להתקרב אליו יתברך ולהתחיל לחיות חיים טובים באמת, ולכן אשרי מי שאינו נופל בדעתו כלל מכל מה שעובר בחיים, ומחזיק מעמד גם בכל הירידות והנפילות שלו, כי על ידי זה יזכה סוף כל סוף לצאת ממדרגתו הפחותה, ולעלות ולהתדבק בו יתברך באמת, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב בפרשת השבוע (דברים כ') כי תצא למלחמה על אויביך וראית סוס ורכב עם רב ממך לא תירא מהם כי הוי"ה אלהיך עמך המעלך מארץ מצרים, ויש כמה דקדוקים בפסוק זה, מה הם הסוס ורכב ועם רב שמתירא מהם, וגם למה מוזכר כאן שם מלא "הוי"ה אלהיך", וגם למה כתיב "המעלך" ולא

המוציאך כמוזכר בכל מקום, ויש לומר בכל זה על פי ההקדמות הנפלאות הנ"ל של רבינו"ל, כי תצא למלחמה על אויבך, היינו כי תצא ללחום את מלחמת היצר שהוא עיקר אויבו של אדם שרוצה להפילו ולרחקו ממנו יתברך חס ושלום (עי' ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ק"ז), וראית סוס ורכב, היינו הס"מ ונוקבא דיליה שהם מכונים בשם סוס ורכב כידוע, עם רב, עם עוד עם רב של קליפות ומשחיתים שנבראים מעוונות האדם רחמנא ליצלן, בבחינת תמותת רשע רעה הנ"ל, שהם הקליפות והמשחיתים הממררים חייו של אדם וממתים אותו רחמנא ליצלן, וזהו עם רב "ממך", ממך דייקא, כי הם נבראים מן העוונות שלך, והם הולכים אחרי מטתו של אדם ומקוננים עליו אחר פטירתו, וזה לו לבושה ולחרפה גדולה רחמנא ליצלן (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קמ"א), לא תירא מהם, היינו שלא תתיירא ולא תפחד מהם, כי אין שום ייאוש בעולם כלל, ואם תזכה תהפוך כל הירידות שלך לעליות גדולות, וזהו כי הוי"ה אלהיך עמך, הן הוי"ה שהוא מדת החסד, והן אלהיך שהוא מדת הדין, הכל עמך לעזור לך, וכוונת הקדוש ברוך הוא רק לטובה, ואם האדם יהלל ויברך לשמו יתברך אפילו כשעובר עליו מה שעובר, על ידי זה יזכה לצאת מתוך המיצר והדוחק ויתהפך הכל לטובה, וזהו המעלך מארץ מצרים, המעלך דייקא, כי כמו שהקדוש ברוך הוא העלה אותנו ממצרים מתוך המיצר והדוחק, ומתוך העוני דייקא זכינו להיות עם הנבחר להקדוש ברוך הוא, בבחינת (בראשית מ"ו) אנכי ארד עמך מצרים ואנכי אעלך גם עלה, כמו כן הוא אצל כל אחד ואחד, כפי מה שעובר עליו מצד הס"מ וחיילותיו הטמאות, אם זוכה להחזיק מעמד, ולהלל לשמו יתברך תמיד, על ידי זה יתהפך הכל לטובה, והירידה יתהפך לעליה גדולה, והשם יתברך יזכינו להחזיק מעמד בכל מה שעובר עלינו בחיים, ולהודות לו יתברך על כל פרט ופרט, עדי נזכה לחזור בתשובה שלימה ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרישת שופטים ה'תשס"א

בשבת קודש בבוקר בקידושא רבא דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רבינו"ל במעשה מבעל תפילה מעשה י"ב דף שע"ו עיין שם.

פת אחרת אמרו, שיפת-תאר ראוייה למלך, פי עקר התכלית שיהיה העולם מישוב, פי לזה נברא העולם, ומאחר שהיפת-תאר מעוררת תאוה זו לישוב העולם, נמצא שהיא מביאה אל התכלית, על-פן יפת תאר ראוייה למלך ובחרו להם יפת-תאר ומלכה עליהם, ובקשו להם ארץ גורמת לזה, והלכו וישבו שם.

פת אחרת אמרו, שעקר התכלית הוא הדבור, פי מותר האדם מן הבהמה הוא הדבור, ומאחר שזה עקר היתרון שיש לאדם, על פן זהו עקר התכלית על-פן בקשו להם איש דברן, שיהיה בעל-לשון, שידע כמה לשונות וירבה לדבר תמיד, פי איש פזה הוא אצל התכלית והלכו ומצאו איש צרפתי משגע, שהיה הולך ומדבר לעצמו ושאלוהו אם יודע לשונות, והיה יודע כמה לשונות ואיש פזה בודאי השיג התכלית (לפי דעתם הנבוכה), מאחר שהוא בעל-לשון, שיודע כמה לשונות, ומדבר הרבה מאד, פי הוא מדבר אפלו לעצמו על-פן הוטב בעיניהם איש הזה וקבלו אותו למלך ובחרו להם ארץ גורמת לענין שלהם, והלכו וישבו שם עם מלפם ובודאי הנהיג אותם בדרך הישר.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, פת אחרת אמרו, שיפת-תאר ראוייה למלך, פי עקר התכלית שיהיה העולם מישוב, פי לזה נברא העולם, ומאחר שהיפת-תאר מעוררת תאוה זו לישוב העולם, נמצא שהיא מביאה אל התכלית, על-פן יפת תאר ראוייה למלך, ובחרו להם יפת-תאר ומלכה עליהם, ובקשו להם ארץ גורמת לזה, והלכו וישבו שם, כי כבר גילה לנו רביז"ל בכמה וכמה שיחות נוראות שבאמת אין שום תאוה כלל (עי' שבחי הר"ן סי' ט"ז), וכן אמר, שבאמת אין נמצא שום תאוה כלל, כי אכילה ושתיה הוא הכרח לקיום הגוף, וגם בנים מוכרחים להוליד, וכל זה האדם מוכרח, ואם-כן אין שום תאוה כלל, רק שצריכים להתנהג בהם בקדושה ובטהרה, והשכל של האדם יכול לעמוד כנגד הכל (שיחות הר"ן סי' נ"א), ואמר רביז"ל, שאצלו היה תמיד קשה מה שאמרו חכמינו הקדושים (גדרים ב.) שיהיה דומה בעיניו כאילו כפאו שד, למה יהיה כאילו כפאו שד, הלא אם ירצה יכול לכבוש תאוותו לגמרי (חיי מוהר"ן סי' תקכ"ט), כי באמת אין שום תאוה כלל, רק מי שמונה בתאוה זו צריך לצעוק ע' קלין עד שיודרך מוחו (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' י"ט), ואז יראה איך שדברי הצדיקים כנים ואמתיים, ומובא בדברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ל"ו) שזהו כלל גדול, שאי אפשר לתפוס בדברי

הצדיק אלא מי שתיקן אות ברית תחילה, ושואל על זה מוהרנ"ת ז"ל (ליקוטי הלכות קריאת שמע הלכה ד) אם כן לא שבקת חיי לכל בריה, כי זעירין אינון מאד שזוכין לתיקון הברית בשלימות, ואם כן איך יזכו בני אדם להבין את דברי הצדיק ולבא אל תיקונם ושלימותם, הרי עדיין לא קידשו את עצמם כראוי, ומתרגן מוהרנ"ת ז"ל, שעיקר הכל תלוי באמונה, כי כנגד האמונה הפתח פתוח תמיד, ואפילו אם עדיין לא זכה לתיקון הברית כראוי, ולהבין את דברי הצדיק בשלימות, אבל על ידי שיאמין בדברי הצדיק ובעצותיו הקדושות, ויאמין היטיב שאם הצדיק אומר שאין שום תאוה כלל, כך הוא המציאות, ועליו לצעוק ע' קלין אל השם יתברך עד שיודרך מוחו להבין את זה, על ידי זה יבא לכל אלו ההשגות באמת, ולכן אלו שעשו ישות ומציאות מן היפת תואר, טעו בענין זה מאד, כי היו רחוקים מן הבעל תפילה שהוא הצדיק האמת, ולא הבינו שבאמת אין שום תאוה כלל, אבל סוף כל סוף התיקון שלהם היה רק על ידו, והוא הוציא אותם ממבוכתם.

ואמר מוהרא"ש נ"י, שעל אמונת חכמים נאמר מאמר חכמינו הקדושים (שבת ק"ב): אם ראשונים בני מלאכים אנו בני אנשים, ואם ראשונים בני אנשים אנו כחמורים, ולא כחמורו של רבי פנחס בן יאיר, פירוש, אם יש לנו אמונת חכמים בצדיקים אמיתיים, ואנחנו מאמינים שהם כמלאכים, אזי יכולים לתאר אותנו בתואר בני אדם, כי סוף כל סוף נזכה לתיקון אמיתי ונצחי על ידם, אבל אם ראשונים כבני אדם, ונרמה בעינינו שהצדיקים היו סתם בני אדם, ואין לנו אמונת חכמים באמת, אזי אנחנו כחמורים בעלמא, ולא כחמורו של רבי פנחס בן יאיר שלא רצה לאכול מאכל שלא היה מעושר גם מאיסור דרבנן (עי' ירושלמי שקלים י"ג:), נמצא שהיה לה אמונת חכמים, שלא רצה לעבור על איסור של דבריהם, כי עיקר הכל תלוי באמונת חכמים, שיאמין שבוודאי יש צדיקים שזוכים להגיע אל כל המדרגות וההשגות הכתובות בתורה, ועל ידי שיהיה לאדם אמונת חכמים, גם הוא יזכה להמשיך על עצמו מהשגתם הגבוהה.

פת אחרת אמרו, שעקר התכלית הוא הדבור, פי מותר האדם מן הבהמה הוא הדבור, ומאחר שזה עקר היתרון שיש לאדם, על פן זהו עקר התכלית, על-פן בקשו להם איש דברן, שיהיה בעל-לשון, שידע פמה לשונות וירבה לדבר תמיד, פי איש פזה הוא אצל התכלית, והלכו ומצאו איש צרפתי משגע, שהיה הולך ומדבר לעצמו, ושאלוהו אם יודע לשונות, והיה יודע פמה לשונות, ואיש פזה בודאי השיג התכלית (לפי דעתם הנבוכה), מאחר שהוא בעל-לשון, שיודע פמה לשונות, ומדבר הרבה מאד, פי הוא מדבר

אפלו לעצמו, על-פן הוטב בעיניהם איש הזה, וקבלו אותו למלך ובחרו להם ארץ גורמת לענין שלהם, והלכו וישבו שם עם מלפם ובודאי הנהיג אותם בדרך הישר, והנה רביו"ל מדייק כאן לומר "ובודאי הנהיג אותם בדרך הישר" מה שלא הזכיר כן בשאר כל הכיתות, כי באמת בענין הדיבור היו הכת הזה צודקים מאד בדבריהם, שעיקר התכלית הוא הדיבור, כי על ידי דיבורים קדושים של תורה ותפילה ועבודת השם יתברך, יכולים לזכות לכל הטובות שבכל העולמות, כי מותר האדם מן הבהמה הוא כח הדיבור, והדיבור הוא הסולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, להביא את האדם לכל ההשגות שבעולם, אבל צריכין לדעת איך להשתמש עם הדיבור, ולנצל את הדיבור לעבודת השם יתברך, לא לשקר ולרמות בני אדם, ולהולך אותם שולל, כי אם נתפסים באיזה איש משוגע ופתי, וכמו "איש צרפתי משוגע" שמזכיר רביו"ל, שהם ידועים להיות דברנים גדולים, אזי האדם הולך ישר לשאול תחתית רחמנא ליצלן, וכמו שהטעו הנוצרים והמוסלמים ימח שמם את כל העולם בשקריהם הגדולים, ואיך? רק עם הדיבור, שחזרו כל כך הרבה פעמים על השקר שלהם עד שהתחיל ליכנס בלבות בני אדם, והאמינו בהם, כי גם שקר אם חוזרים עליו פעם אחר פעם, בני אדם מתחילים להאמין בו, וכמו סוחרים פיקחים שמלומדים בזה מאד, איך לשכנע בני אדם בדיבורי פיהם, שיקנו דברים שלא שווים כלום במחירים גבוהים מאד, ובן אדם נכנס לחנות ורואה בעיניו איזה חפץ, ואומר לו המוכר, תדע שהדבר הזה כבר הלך מן השוק חמש שנים ואין בנמצא כלל, אבל מחמת שאתה חבר שלי, אני אתן לך מחיר זול מאד של מאתיים וחמש דולר, וההוא שמח כעל כל הון שקיבל מציאה ממש, וקונה הדבר, וכשיוצא בחוץ מוצא שמוכרים אותו בכל מקום בחמש דולר בלבד... הרי שהטעו אותו עם דיבור בעלמא, וכן הוא ברוחניות, אם אין האדם נזהר, יכולים להטעות אותו מאד עם הדיבור, ולכן צריכין לשמור על זה מאד.

ואמר מוהרא"ש נ"י, ואיך יכולים לדעת באמת אם אין ההוא מטעה אותך? הנה בגשמיות האדם בוודאי יכול לעשות לעצמו חשבון, אם הרווחתי איזה סכום כסף על ידו או לא, וכמו שהוא בגשמיות כן הוא ברוחניות, אם האדם יכול לעשות לעצמו חשבון מה הרוויח על ידי הדיבורים של הצדיק, בודאי יראה אם הוא צדיק אמת או לא, כי אם רואה שהרוויח תורה ותפילה על ידו, עד עכשיו לא למד פרשת השבוע חומש עם רש"י, ועד עכשיו לא סיים ששה סדרי משנה ומסכתות גמרא, ועכשיו על ידי דיבורי הצדיק הזה התחיל לעשות כל זה, זהו סימן מובהק שהוא נמצא במקום טוב והוא מקורב לצדיק אמיתי שירוויח הרבה מאד על ידו,

אבל אם רואה שלא נשאר בידו כלום מכל הדיבורים שלו, רק הכל הבלים ודברים של מה בכך, סימן שההוא רק ש'קרן ר'מאי צ'בוע ראשי תיבות ש'ר'ץ', ולא יגיע לו שום תועלת על ידו, ולכן אשרי מי שאינו מטעה עצמו כלל ומתקרב אל צדיק אמיתי המזכה אותו עם הרבה רווחים ברוחניות ובגשמיות, כי אז יזכה לאחרית ותקוה טובה, והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים אל צדיקים אמיתיים כאלו, ונזכה לראות בישועתן ובגאולתן של ישראל במהרה בימינו אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת שופטים ה'תשס"א

בסעודה שלישית סעודת רעווא דרעווין דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ער"ב המדבר מהפסוק היום אם בקולו תשמעו, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, היום אם בקולו תשמעו (תהלים צ"ה), זה פלל גדול בעבודת השם, שלא ישים לנגד עיניו פי-אם אותו היום, הן בעסק פרנסה והצטרפותו, צריך שלא יחשב מיום לחברו פמובא בפפרים, וכן בעבודתו יתברך לא ישים לנגד עיניו פי אם אותו היום ואותו השעה, פי פשרוצין לפנס בעבודת ה', נדמה להאדם פאלו הוא משא פבד, ואי אפשר לו לשא משא פבד פזו אבל פשיחשב שאין לו רק אותו היום, לא יהיה לו משא פלל, וגם שלא ידחה את עצמו מיום ליום, לאמר מחר אֶתחיל, מחר אתפלל בכונה ובכח פראוי, וכיוצא בזה בשאר העבודות, פי אין לאדם בעולמו פי אם אותו היום ואותו השעה שעומד בו, פי יום המחרת הוא עולם אחר לגמרי היום אם בקולו תשמעו, 'היום' דיקא, והבן, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מוסר לנו כלל גדול בחיי האדם שלא ישים לפני עיניו כי אם אותו היום ואותו השעה בלבד, ועל ידי זה יצליח בכל דבר בחיים, כי עיקר המניעה שיש לאדם בכל דבר שרוצה לעשות, הן בעבודת השם יתברך, והן בעסקיו הגשמיים, הוא מה שמפחד שלא ימשך הדבר ולא יהיה לו קיום, כי על

יום אחד בוודאי יכול לקבל על עצמו הכל, אבל יש לו פחד מה יהיה למחר, ואומר לעצמו, "מי אומר שאוכל להחזיק מעמד למחר", "מי אומר שאמשך ללמוד ולהתפלל למחר", "מי אומר שיהיה לי פרנסה למחר", וזה מבלבל אותו מאד עד שנמנע מלעשות מה שיכול גם היום, אבל כשלא ישים לפני עיניו כי אם אותו היום ואותו השעה בלבד, תמיד יצליח בכל ענין, כי בודאי על יום אחד יכול לקבל על עצמו הכל, ויכול ללמוד הרבה ולהתפלל הרבה, וכן להרוויח בעסקיו, ואין צריך לחשוב מיום לחבירו כלל, וכן יעשה בכל יום ויום, ועל ידי זה יצליח מאד בחיים, כי בוודאי כל יום הוא ענין בפני עצמו, ויש בה כוחות וסגולות שאין שייך ליום אחר כלל, ולכן כשאדם עושה כל מה שיכול בלי לחשוב על יום המחרת כלל הוא מצליח מאד, ועל שם זה מובא במגן אברהם (אורח חיים סי' קנ"ז סק"ג) בשם הזוהר הקדוש (בשלח ק"ט) שאין לבשל מיום אחד לחבירו, עיין שם, כי בזה מראה את גודל אמונתו ובטחונו בהשם יתברך שאינו חושב מיום לחבירו כלל, ובכל יום ויום יש הברכה שלו, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ברכות מ.) על הפסוק (תהלים ס"ח) ברוך ה' יום יום, בכל יום ויום תן לו מעין ברכותיו, כי כל מה שאדם מכנים עצמו בידיעה זאת, לחשוב רק מן היום הזה שהוא עומד בו, כן הוא מצליח בכל דבר ברוחניות ובגשמיות, ולא חסר לו שום דבר כלל.

וכמו כן צריכין לזהר מאד מעצת היצר הרע שמדחה את האדם מיום ליום, ואומר לו, "היום כבר קשה לך ללמוד ולהתפלל, תתחיל למחר", "היום קשה לך לעשות את עסקיך, תעשה אותם למחר", וכך הוא דוחה אותו מיום ליום, והאדם צריך להיות חכם מאד, ולומר ליצרו בדיוק ההיפוך, "היום אני אעשה מה שאני יכול, ולמחר אני אציית לך", ובדרך זה לדחות אותו מיום אל יום, שזהו מה שנאמר במלחמת עמלק (שמות י"ז) צא הלחם בעמלק "מחר", היינו צא הלחם בהיצר הרע שלך הנקרא עמלק, שדוחה אותך תמיד ליום "מחר", רק שתגבר כנגדו ותאמר לו שהיום הזה הוא שלי, ולמחר אציית לך, ובדרך זה תדחה אותו מיום ליום, וכך תתפטר ממנו לגמרי.

ואמר מוהרא"ש נ"י שכל מה שאדם מכנים עצמו בידיעה זאת, כן מתחזק אצלו האמונה הקדושה, שעליו אמרו חכמינו הקדושים (ספרי ואתחנן) בכל יום ויום יהיו בעיניך כחדשים, כי האמונה הקדושה מתחדשת אצל האדם בכל יום, בבחינת (איכה ג.) חדשים לבקרים רבה אמונתך, כי בכל יום ויום הבריאה מתחדשת מחדש, והאדם צריך למצוא את אלקותו יתברך מחדש בכל יום ויום, ולכן כל מה שאדם מכנים בעצמו השגה זאת של "היום" אם בקולו תשמעו, שאינו משים לפני עיניו כי

אם אותו היום בלבד, כן הוא נכנס בתוך האמונה הקדושה, ונגאל מכל צרותיו, ולכן כששאל רבי יהושע בן לוי את אליהו הנביא (פנהדרין צ"ח.) לאימת אתי מר? אמר לו, היום, ואחר כך כשלא בא, וחשב, שקורי קא שקר בי, אמר לו, היום אם בקולו תשמעו, עיין שם, כי אליהו הנביא גילה לרבי יהושע בן לוי שבפסוק זו מונח כל סוד גאולת האדם ברוחניות ובגשמיות, שאם קונה לעצמו השגה זאת של "היום" אם בקולו תשמעו, ואינו משים לפני עיניו כי אם העבודה של אותו היום בלבד, יזכה לגאול את נפשו מכל מיני גלויות ברוחניות ובגשמיות, כי יתחיל להרגיש אלוקותו יתברך מחדש בכל יום ויום, ואז נגאל מכל צרותיו, ולכן אשרי מי שאינו מטעה את עצמו כלל ומכנים בלבו ובדעתו היטיב את גילוי זאת של "היום" אם בקולו תשמעו, לשמוע בקולו יתברך בכל יום ויום מחדש, ולא לדאוג מיום לחבירו, כי אז יחיה חיים טובים ואמיתיים בזה ובבא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב בפרשת השבוע את זירוז פרשת שוטרם, וכמו שכתוב (דברים כ') כי תצא למלחמה וגו' והיה בקרבכם אל המלחמה ונגש הכהן ודיבר אל העם ואמר אליהם שמע ישראל אתם קרבים היום למלחמה על אויבכם אל ירך לבבכם אל תראו ואל תחפזו ואל תערצו מפניהם וגו', ויש להבין מהו הקדמת "שמע ישראל" לפני פרשת שוטרם, וכן מהו אתם קרבים "היום" דייקא, וגם מהו הד' לשונות של אל ירך, אל תראו, אל תחפזו, ואל תערצו וגו'? ועל פי דברי רביז"ל הנ"ל יש להבין בטוב טעם ודעת, כי הכהן שהוא הצדיק האמת, מזרז את נשמות ישראל ביציאתן למלחמת היצר, שהוא עיקר המלחמה של האדם במשך ימי חייו, וכמו שאמר החסיד בספר חובת הלבבות (שער יחוד המעשה פרק ה') לחיילים שחזרו מערכי המלחמה, חזרתם ממלחמה הקטנה, ותכינו עצמכם למלחמה הגדולה, ושאלו אותו איזה מלחמה? ואמר להם, מלחמת היצר, כי היצר הרע הוא עיקר אויבו ושונאו של אדם שמבקש להמיתו (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ק"ז), ואדם צריך להיות כגיבור חיל נגדו לא להיכנע מפניו, וזהו "שמע ישראל" ופירש"י, אפילו אם אין בידכם אלא זכות קריאת שמע בלבד, כדאי אתם שיושיע אתכם, כי קריאת שמע הוא יסוד האמונה, שעליו עומד הכל, וכשיש לאדם אמונה שלימה וחזקה בהקדוש ברוך הוא, הוא ניצל מכל צרותיו, ולכן אמרו חכמינו הקדושים (מנחות צ"ט:) אפילו לא קרא אדם אלא קריאת שמע שחרית וערבית מעלה עליו הכתוב כאילו קיים והגית בה יומם ולילה, ודבר זה אסור לאומרו בפני עם הארץ, ולכאורה מהו הכוונה שבקריאת שמע בלבד נחשב כאילו עסק כל היום בתורה, ולמה יהיה כך באמת? אבל הענין הוא על פי הנ"ל, שבקריאת שמע גנוז סוד האמונה, ולכן כשאדם חזק

באמונה בוודאי לעולם לא ימוט, ויזכה להיות קשור ודבוק אל התורה הקדושה יומם ולילה, ודבר זה אסור לאומרו בפני עם הארץ, כי עם הארץ שאינו מכיר את מעלת וחשיבות האמונה הקדושה, ואיך "שמע ישראל" הוא סוד קיום האדם, בוודאי אינו משיג את ענין והגית בו יום ולילה, אבל מי שחזק בשמע ישראל, ומחדש את עצמו תמיד באור האמונה הקדושה, בוודאי יזכה להיות דבוק בתורה יומם ולילה.

וזהו אתם קרבים "היום" למלחמה על אויביכם, סוד "היום" אם בקולו תשמעו הנ"ל, שעל ידי השגה הנ"ל, לדעת שכל יום ויום הוא ענין בפני עצמו, ואסור לדחות מיום לחבירו כלל, רק לצאת תמיד חובת יום ביומו, על ידי זה תזכה לנצח את המלחמה של כל אויביכם ברוחניות ובגשמיות, כי כל מה שתדבק עצמך בידיעה זאת של "היום", כמו כן תתברר ותזדכך אצלך האמונה הקדושה שהוא ענין "שמע ישראל" הנ"ל, ולכן בזכות וכח האמונה, בוודאי תזכה לנצח את היצר הרע שלך ותכניע אותו לגמרי, שזהו ענין הד' לשונות המוזכרים בפסוק, אל ירך, אל תראו, ואל תחפזו, ואל תערצו, שהם כנגד הד' עולמות, אצילות, בריאה, יצירה, עשיה, שצריכין להכניע הקליפות שמתגברים על האדם בכל פעם כשרוצה לעלות מעולם אל עולם, כי בכל פעם שאדם מחדש עצמו באמונה, ומקבל על עצמו עול מלכות שמים בפסוק שמע ישראל וגו', הרי הוא נכלל באחדותו יתברך, ונשמתו עולה מעולם אל עולם עד עולם האצילות, וממשיך על עצמו אור נורא ונערב מאד, שזהו שמע ישראל - הוי"ה אלהינו הוי"ה אחד, ארבע לשונות כנגד ארבע עולמות, אבל כנגד כל עולם ועולם עומד הם"מ וחיילותיו הטמאים, ורוצים לגרש את האדם משם שלא יזכה להתדבק באורו יתברך, ולכן כשאדם עושה התחלה חדשה בכל עת, בבחינת "היום" אתם קרבים אל המלחמה, ואינו מסתפק במה שהכניע את הקליפות מקודם, רק מתגבר מחדש להכניעם עוד הפעם, בבחינת "היום" אם בקולו תשמעו (עי' ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' כ"ה), אזי זוכה לבטל אותם מכל הד' עולמות, ולהמשיך על עצמו אורו יתברך האין סוף, אשרי לו.

וזה מה שמצינו במלחמת דוד המלך עליו השלום עם גלית, (שמואל א' י"ז) וישכם הפלשתי השכם והערב, ואמרו על זה חכמינו הקדושים (סוטה מ"ב:) כדי לבטלן מקריאת שמע שחרית וערבית, כי כל כוונתו של גלית היתה להטיל ספק ופגם באמונה חס ושלום, כי הוא היה מצח הנחש שתלה הכל במקרה טבע ומזל, ורצה להכניס כפירות ואפיקורסות בעם ישראל חס ושלום (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ד'), אבל דוד המלך עליו השלום היה עמוד האמונה והתפילה, ולכן לקח חמשה חלוקי

אבנים מן הנחל וזרקם בו, ועל ידי זה הרג אותו, ואיתא בתיקונים (תיקון כ"א) שהם הה' תיבות של קריאת שמע "שמע ישראל" הוי"ה אלהינו הוי"ה אחד, כי על ידי שאדם חזק באמונה הקדושה, וכן מחדש עצמו תמיד בכל יום עם אמונה יותר חזקה וברורה, על ידי זה זוכה להכניע ולהשפיל כל הקליפות, ולבטל אותם לגמרי.

ואמר מוהרא"ש נ"י, שסימן למי שאוחז בשלימות האמונה הקדושה, הוא מי שיכול לקשר עצמו עם כל נשמות ישראל ביחד, וכולם חשובים בעיניו מאד, ואינו מזלזל חס ושלום באף אחד מהם, כי מי שיש לו אמונה ברורה ומזוככת בהשם יתברך, מבין היטיב את גודל מעלת כל אחד ואחד מישראל, ואיך שכולם חשובים בעיניו יתברך מאד, שזהו מה שפירש רש"י בפרשת השבוע (דברים כ' פסוק א') סמך הכתוב יציאת מלחמה לפסוק נפש בנפש, עין בעין, שן בשן וגו', לומר לך שאין מחוסר אבר יוצא למלחמה, עיין שם, מחוסר אבר הוא מי שאינו באחדות גמור עם כל נשמות ישראל, כי כל ישראל עריבים זה לזה, וכולם נחשבים כאיש אחד בלב אחד, ואם יש לו שנאה על אחד מישראל חס ושלום נמצא שהוא כמחוסר אבר, ולכן אסור לו לצאת למלחמה, כי כבר יש פגם באמונה ואינו ראוי ללחום מלחמת ה', כי עיקר אויבי ה' הם אומות העולם והערב רב המתגברים עם כפירות ואפיקורסות לבטל עם ישראל מקריאת שמע ומן האמונה הקדושה, שזהו מה שרש"י מפרש (פסוק ג') על אויבכם, אין אלו אחיכם, שאם תפלו בידם אינם מרחמים עליכם וכו' לפיכך התחזק למלחמה, עיין שם, כי יהודי, כל זמן שקורא קריאת שמע, ומדבר האמונה הקדושה בפיו, כבר צריכין לדון אותו לכף זכות ולמצוא בו נקודה טובה, שזהו מה שפירש"י, "אפילו אין בידכם אלא זכות מצות קריאת שמע גם כן כדאי", כי כל זמן שיש לאדם אפילו נקודה אחת של אמונה, צריכין לדון אותו לכף זכות ולהעלות אותם מכף חובה (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' רפ"ב), אבל אלו הכופרים ואפיקורסים שהם נשמות הערב רב, שכל כוונתם הוא לבטל קריאת שמע מפי ישראל חס ושלום, הם הם עיקר האויבים, ואסור לפחד מהם כלל, רק לצאת במלחמה כנגדם ולכלות אותם לגמרי, וכמו שפעם אמר הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, סגולה לבטל הרשעים לעמוד נגדם חזק ולא להכניע מפניהם כלל, כי כל מה שאדם עומד חזק נגד אויבי ה', ומתגבר עם עזות דקדושה, בזה מגלה לכל את גודל אמונתו ובטחונו בה', ובוודאי יזכה לנצח כל מלחמותיו, והשם יתברך יזכינו להתחזק ולהתאזר באמונה קדושה וטהורה בכל עת, ונזכה לבטל כל הקליפות מן העולם לגמרי, עדי נזכה לראות בהקמת מלכות דקדושה ובגאולתן של ישראל במהרה בימינו אמן ואמן.

